

Sygn. akt IV CZ 178/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi powodów
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem
Sądu Okręgowego w R.
z dnia 21 grudnia 2010 r.,
w sprawie z powództwa U. D. i M. D.
przeciwko A.P. i M. P.
o wydanie nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2013 r.,
zażalenia powodów
na postanowienie Sądu Okręgowego w R.
z dnia 2 kwietnia 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę powodów U. D. i M. D. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 21 grudnia 2010 r.

Skarżący, reprezentowani przez adwokata, skierowali zażalenie na to postanowienie do Sądu Apelacyjnego w [...]. Sąd Okręgowy, za pośrednictwem którego wniesiono zażalenie, odrzucił je postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2012 r., na podstawie art. 373 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Na uzasadnienie orzeczenia podał, że postanowienie o odrzuceniu skargi Sąd Okręgowy wydał jako sąd drugiej instancji, który ostatecznie orzekał co do istoty sprawy i zażalenie na to postanowienie przysługiwało, stosownie do art. 394¹ § 2 k.p.c., do Sądu Najwyższego, a nie do sądu apelacyjnego.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący wniesli o jego uchylenie, twierdząc, że Sąd Okręgowy nie miał podstaw do odrzucenia zażalenia, lecz powinien był je skierować do sądu właściwego albo wezwać skarżących do uzupełnienia braku formalnego polegającego na mylnym oznaczeniu sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zagadnienie skutków procesowych wadliwego skierowania środka odwoławczego do sądu niewłaściwego do jego rozpoznania wywoływało wątpliwości, prowadzące do rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Wątpliwości te zostały wyjaśnione i rozstrzygnięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III CZP 91/12, zgodnie z którą sąd niewłaściwy, do którego skierowano zażalenie przekazuje je do rozpoznania sądowi właściwemu na podstawie odpowiednio zastosowanego art. 200 § 1 k.p.c. (w zw. z art. 391 § 1 i 397 § 2 k.p.c.). Podzielając stanowisko zajęte w uchwale i odwołując się do jej szerszego uzasadnienia, należy wyeksponować stwierdzenie Sądu Najwyższego, że wadliwe skierowanie zażalenia do niewłaściwego sądu nie powoduje jego niedopuszczalności, a tym samym nie stanowi podstawy odrzucenia zażalenia na podstawie art. 370 (373) k.p.c.

W związku z zarzutami zażalenia należy dodać, że – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w powołanej uchwale - brak podstaw zarówno do przedstawienia

zażalenia przez sąd, do którego je wniesiono, sądowi właściwemu, innemu, niż wskazany przez stronę, jak i do traktowania wadliwego skierowania zażalenia jako oczywistej niedokładności podlegającej procedurze naprawczej przewidzianej w art. 130 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

Z omówionych względów zaskarżone orzeczenie, którym błędnie odrzucono zażalenie, podlegało uchyleniu, stosownie do art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.